

Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at metroprojektet aldrig har groet i Det Radikale Venstres hvir. Jeg har meget nøje for ganske nylig læst hr. Jørgen Estrups ordførertaler fra behandlingerne af lovforslaget i sin tid, og grunden til, at vi var modstandere, var jo, at vi dengang mente, at finansieringen af projektet lod meget tilbage at ønske. Den sammenkobling, der var lavet mellem salget af grunde i Ørestaden, hang jo ikke sammen, i hvert fald sådan som vi vurderede projektet, og det har jo også vist sig, at der måtte førstehjælp til, for at projektet kunne hænge sammen.

Men når alt det er sagt, og al balladen er overstået, må vi jo sige, at man nærmer sig en eller anden form for løsning. Der er gravet 5 ud af 8 km af tunnelen, der skal ende på Nørreport Station. Der er selvfølgelig ikke kommet alle de stationer, man havde håbet, men der er dog gravet huller, og de værste problemer er overstået. Jeg har også forstået på trafikministeren, at man fra Trafikministeriets side har strammet voldsomt op omkring alle procedurerne, så der er betydelig mere styr på projektet og på metroselskabet, end der har været tidligere. Vi kunne også høre i ministerens redegørelse, at togene nu hen over sommeren vil komme i en lind strøm. Så mangler vi lige at se, om det hele kan sikkerhedsgodkendes, og så tror jeg faktisk, at denne metro kommer til at køre.

Så kan man altid diskutere, om det var det projekt, vi skulle have vedtaget, eller om det skulle have været letbaner. Men det er, som om toget – for nu at blive i den terminologi – er kørt. Vi nærmer os vejs ende, og det synes jeg man skal kvittere for, selv om det altså blev statskassen og Københavns Kommune, der kom til at hænge på regningerne i den sidste ende.

Jeg vil sige, at jeg tror, denne debat er genereret af al den ballade, der var om Nørreport Station, og der var jo mange grunde til den ballade. Der var bl.a. ønsker om, at der i trafikforliget, som blev lavet i forbindelse med finansloven, skulle indgå betydelig flere penge, end der egentlig var afsat til det samlede forlig, og det kunne også have været smukt at få en ordentlig Nørreport Station, for når man tænker på, at den bliver en af landets største, er den jo mildt talt noget, der nærmer sig en skamlet. De 120.000 passagerer, der bliver tale om daglig, når metroen åbner, kunne godt fortjene nogle pænere omgivelser.

Når jeg selv står af på regionaltogetperronen, kommer jeg op af det sorte hul, og jeg håber

selvfølgelig, at der ved en eller anden lejlighed bliver mulighed for at skaffe nogle penge til at forbedre forholdene, når vi har fået de nye S-tog og højhastighedssystemet, som jeg tror, at København, Frederiksberg og brugerne kan være godt tjent med.

Jeg synes godt, man kan sige, at med nogen nølen har DSB gjort det fremragende, med eller uden musik, og jeg synes, vi bliver nødt til at se fremad på nuværende tidspunkt og så tage de uheldige ting, der også er i projektet, med.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil lige sige, at når jeg talte om letbanen, var det, fordi hr. Poul Andersen tillod sig at påstå, at jeg ikke havde interesseret mig for, hvordan det hele blev til osv., og det er mildt sagt historievovl. Det har jeg nemlig.

Fru Vibeke Peschardt har da ret i, at sådan som landet ligger nu, er det blevet bedre, men spørgsmålet er bare, om fru Vibeke Peschardt har ret i, at vi kan se en ende på elendighederne. Det er det, jeg tillader mig at tvivle på, og der bekymrer det mig, at under debatten i dag har vi, bortset fra hr. Brian Mikkelsen og hr. Arne Melchior – nu er hr. Arne Melchior jo ikke forligspart – ikke hørt nogen give udtryk for noget, som kunne give en en vis trykthed for, at de mennesker, der følger projektet politisk og også bagefter skal stå til ansvar over for vælgere, stiller de rigtige spørgsmål og f.eks. bekymrer sig om, hvilken situation man kommer i, hvis det er rigtigt, at Ansaldo skal sælges.

Jeg synes, det havde været gavnligt, hvis jeg havde hørt fru Vibeke Peschardt sige, at de ting også bekymrer De Radikale, i stedet for bare at sige: Nu tror vi nok, vi kan se, at det hele snart kommer til at køre.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jamen jeg kan da godt stå her og sige, at jeg er bekymret. Men det ville jo ikke flytte noget som helst, for der er jo ikke nogen af os – i hvert fald ikke jeg – der ved, hvad der sker med Ansaldo. Jeg har kun hørt, det skal sælges gennem det italienske finansministerium, og det er jo den type uforudsigeligheder, man kan komme ud for. Det kunne jo også være, at f.eks. Siemens skulle fusioneres med et stort amerikansk selskab, eller hvad ved jeg, og alle den slags projekter af den størrelsesorden kan man jo ikke forudse.